

AKATALPA

Mayıs 2001

Sayı : 17

FANİLER AKATALPA'YA KARŞI

Selülozun gözden düştüğü şu sanal ortamda, incecik ve solgun yapısıyla *Akatalpa*'nın bunca yadırganacağını, başka açıdan, kıskanılacağını doğrusu düşünmemiştik. Elbette onun günümüz Türkçe şiirin odaklarından biri olacağından çok emindik. Ama niteliğin nicelikçe yutulmayacağını düşünmüştük.

Bu düşüncemiz sürüyor, ancak omuriliksiz ortam, damarsız sası gövde doğrusu zaman zaman bize bile değişiyor, burnumuzu kapatsak, yüzümüzü çevirsek de değişiyor; boş bulunsak üzüleceğiz.

Ama yağma yok, sanal ve sası yapı, yağma yok! Biz burada küçük bir yeryüzü yüreği olarak atmaya, beyin olarak işlemeye devam edeceğiz. Elektronik ve boya sizin olsun, oynayın doya doya, şu siyahla bezeli beyaz sayfalar bize yeter.

İlgili kimi ortamlarda sanki *Akatalpa* yokmuş, hiç olmamış gibi davranılıyor ya bazen, bundan keyif devşirmeye çalışıyoruz.

6. Bursa Edebiyat Günleri'nin onur konuğu olan ve *Saat Bursa Suları* kitabımızda 100 sayfalık bir bölümle kendisine şiir adına teşekkür etmek istediğimiz Mehmet H. Doğan'a, 6. Tüyap İzmir Fuarında dört ödül birden verilmesi, bizi, hem bir değerliliğin yerine getirilmesi açısından Mehmet H. Doğan adına, hem de bu değerliliği, naçizane, daha önce teslim ve tescil eden dergimiz adına sevindirdi.

Bu arada duyduk ki, edebiyat-heveslisi genç-adayı küçük bir grup, *Akatalpa*'nın kapanacağı haberini yayıyormuş! Külliyan yalan; aklımızdan bile geçmedi! Ama sapkınlarımızın, elbette gizli hayranlarımızın çokluğu, doğru yolda olduğumuzun bir kanıtı.

Akatalpa'nın üç emekçisi, bir sponsoru var, bir de Adanalı Hayalimiz. Üzülerek belirtiyoruz ki bizler yaşadığımız sürece *Akatalpa* sürece.

Atamız *Yeni Biçem* tam altı yıl, 72 sayı aksamadan çıkmıştı, burada hedefimiz elbette bunu aşmak.

Biz buradayız, hep burada olacağız ve burası, her zaman, nitelikli şiirin soluk alıp verdiği yer olacak.

Sina Akyol, Yusuf Alper, Nuri Demirci, Özlem Tezcan Dertsiz, Melih Elal, Gültekin Emre, Hilmi Haşal, Ayşegül İzmirli, Nahit Kayabaşı, Hüseyin Peker, Mehmet Taner, Ahmet Uysal, Serdar Ünver, İhsan Üren.

Hüseyin PEKER

OCAK TAŞI

Gölgede yıkandım, ay ışığı vardı aramızda
Suya darılmış biriydim, acıklı boşluk kentinde
Yayık çalkalıyor, çırpınıyordum; değişmez yasa
Kendini bilenler ıslaklığı tanıyor, ağaç aşısını görünce
Benimki ayrılması bir güç sevgisi; ortadaki güneşten
İyi ki ayaz çıktı, savruldu kar çevrentilerinden
Bu bendeki kurt boğan bir fırtına; korkunç bir kıran
[habercisi]

Yaşarken sallanıyordum; sen bir, bu iki!

Külde saklanıyorum, ocak ekmeğinde
Yıldız sözü veriyordum kendime
Bir daha sevmeyeceğim kimseyi
Ateş verenin evinin bereketi geliyor üstüme
Yedi bilge tanıyorum, şairler ötesinden
Çorap örülmez, bu kadar bildik kişilerle
Dize örülmez, göz değmesiyle
Okunmasın, yazdığım kalkım günü masalları
Hep kendime dönüyordum, başım adamakıllı
Sevmeyeceğim; ceviz ağacı altında uyudum,
[hastalandım]

Bu buyruk kendime bir bakıma
Sudaki gölgeler her şeyi anlattı bana

Şeytan düşüdü, tüm yaşadıklarım
Yılan kırkan kişilerle düştüm kalktım
Bir ceketim kaldı, göz kırpan yıldızlar arasından
Binlerce yıl yandı ceplerim, ellerim
Ayaz gördü her seferinde

Ocak tütürdüm, çoraplarımı yıkadım, yüzüm yerine
Sızılar çekecek bir işe başladım:
Herkes kendi meyhanesinde

BİR 'ŞİİR ODASI' VAR(MIY)DI

Melih ELAL

Şiir Odası, Ocak 2000 ile Aralık 2000 tarihleri arasında Ankara'da 12 sayı yayımlanan bir şiir dergisi.

Şiir Odası... Bu adda aklımı kurcalayan bir yan var. Şiiri anladık da, oda neyin nesi? Şiirle oda arasında nasıl bir ilinti kurulabilir? Derginin ilk sayısını didik didik ediyorum, işin içinden çıkamıyorum. Bazı ipuçları var ama, kesin bir sonuca ulaşmak olanaksız. En iyisi sözlüğe başvurmalı. Türk Dil Kurumu'nun sözlüğünü açıyorum. Odanın üç ayrı anlamı var :

"1. Evin ya da herhangi bir yapının oturmak, çalışmak, yatmak gibi işlere yarayan, banyo, salon, giriş vb. dışında kalan, bir ya da birden fazla çıkışı olan bölümü.

2. Serbest meslek adamlarını içinde toplayan resmi birlik.

3. Yeniçeri kışlası."

Odanın sözlükte verilen ikinci anlamı, bilmeceyi çözmeme sağlıyor. Şiir odası tamlamasına da oldukça uygun. Oda, serbest meslek adamlarını içinde toplayan birlik olduğuna göre, bu tamlama da belli bir sanat alanındakilerin toplandığı birlik olabilir. Olabilir ama, tamlamanın şair odası biçiminde olması gerekir. İşte tam burada, şiir işin içine giriyor. Şair odası olsaydı bütün büyü bozulacaktı. Oysa şiire özgü anlayışla, odayı oluşturan şair geriye çekilerek şiire dönüşüyor, -güzel bir metafor- *Şiir Odası* doğuyor. İlk sayının, ön yüzünde Abdülkadir Budak "Etki şair de, tepki okur mudur?" diye sorarken, biraz da derginin adını, içeriğinin nasıl olacağını açıklamıyor mu? Şairle okurun buluşacağı oda... Ortak konu şiir...

Şiir Odası, ilk sayfada görmeye alışık olduğumuz, dergi adına imzalı yazı geleneğini de değiştiriyor ve bunu arka sayfaya taşıyor. İlk sayının arka sayfasında, *Şiir Odası* imzalı, Daralma Değil Yoğunlaşma adlı yazıda "...Bir boşluğu doldurabilmek umuduyla çıkıp, yeni bir boşluk oluşturmak mümkündür çünkü. Bu olasılığı da göz önüne aldığımız içindir ki, vaatlerde bulunmak yerine dileklerimizi aktarabiliriz ancak." derken, ayakları yere basan bir dergi olacağını da işaretlerini veriyor ve bu tutumunu son sayıya değin sürdürüyor. Yine "Popüler olma eğilimli, eğilimli de ne demek, tutsak olma durumuna geline bir şiir ortamında, ün ile unu (Necatigil) ayırtırmak, sahte ile asılı yüzleştirebilmek, taşları yerine oturtabilmek, kimi ölçütler dahilinde şairden çok şiirden taraf olmak, bunu hayata geçirebilmek için neler yapılabilir? Şairin, magazin dergilerinde konu mankeni gibi boy gösterdiği, ama yalnızca boy gösterdiği, kendi şiirini gönüllü olarak geriye çektiği bir süreçte, şiiri kendi alanına çekebilmek, bununla da yetinmeyip eleştiri süzgecinden geçirebilmek için çaba verip, bunda da başarılı olabilecek miyiz?" derken de, şiirin ve şairin sorunlarını bildiğini, çıkış yolları arayacağını duyuruyor.

İkinci ve sonrası sayılardaki dergi adına yazılarda şiir ödülleri, genç şairler, imgelem sorunu, şiir ve karşı cins, şiirde hoşgörü, ilk şiirleri okutma sorunu, kendi şiirini yinelemek, şiir çok da şiir var mı, okunmama konusu, eleştirmen yokluğu, tartışılır, çözüm yolları aranır.

Derginin sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Fahrettin Kayhan, Genel Yayın Yönetmeni Abdülkadir Budak, Yapım Koordinatörü Türkân Yeşilyurt. Künyeden de anlaşılacağı gibi *Şiir Odası*, Abdülkadir Budak'ın omuzlarında. 20x28 cm boyutlarında, 16 sayfa (11.,12. sayılar 24 sayfa) olarak birinci hamur kağıda basılan derginin başlığı ilk sayıda üst ortada, ikinci sayıdan itibaren üst sol köşede, koyu fon üzerine beyaz büyük harflerle yer alıyor. 1., 11., 12. sayılar siyah mürekkeple (12. sayının ortasındaki 8 sayfa ve ek kahverengi), diğer sayılarda her sayı farklı bir mürekkeple basılıyor. 8. ve 9. sayı birlikte 16 sayfa olarak yayımlanıyor.

Dergi, yayımı süresince yalnız şiire ve şiirin sorunlarına yer veriyor. İlk sayıda amacını "kendi gücü ve yeri ölçüsünde şiir düşüncesini geliştirmeye, şiiri kuramsal boyutta temellendirmeye, tartışmaya açmaya, konuya ilişkin yazıların çoğalmasını sağlamaya yöneliktir" biçiminde açıklıyor ve Abdülkadir Budak, Eray Canberk, Veysel Çolak, Metin Cengiz, Muhsin Şener, Mahmut Temizyürek, Necmi Göçmen, Hüseyin Atabaş, Cihan Oğuz'un şiir üzerine yazılarına; Emel Güz, Sina Akyol, Türkân Yeşilyurt, Haydar Ergülen'in şiirlerine yer veriyor. Ayrıca Ahmet Erhan'la yapılmış bir söyleşi ve Lermontov'dan çeviri şiirler var.

Dergi ilk sayısında, yıl sonunda *Şiir Odası Yıllığı* yayımlayacağını, birden fazla değerlendirme yazısıyla diğer yıllıklardan farklı bir boyut kazanacağını duyuruyor. Diğer sayılarda da bu yıllık konusuna ve şiir seçimlerine zaman zaman değiniliyor.

Şiir Odası'nın belirgin iki özelliği var: Bunlardan biri, şiirlerine yer verdiği genç şairleri, şiir üzerine yazmaya özendirilmesi, zorlaması; diğeri ise her sayısını belli bir konu üzerinde yoğunlaştırması. Örneğin Emel Güz'ün ilk sayıda Kadın Metraj adlı şiiri, üçüncü sayıda Bakıştaki Alt Yazı adlı yazısı; yine Can Bahadır'ın ikinci sayıda Şiirler başlığıyla dört şiiri, beşinci sayıda Loş Odalar Mektebi adlı yazısı yayımlanır. Belli bir konu üzerinde yoğunlaşmaya gelince; *Şiir Odası*, 2. sayısını Büyük Şiir, 3. sayısını Şiirin Hayat Bağları, 4. sayısını Şiir Eleştirisinde Etik, 5. sayısını Şiiri Seslendirmek, 6. sayısını Şiirin Raf Ömrü, 7. sayısını Şiirin Sınırları, 8- 9. sayısını Hüseyin Cöntürk, 10. sayısını Şairi Yayımlamak, 11. sayısını 1970'li Yılların Şiiri, son sayısını Şiirin Son Durumu konularına ayırır.

Şiir Odası, her sayıda sondan bir önceki sayfasını, şiirle ilgili duyurulara, şiir kitaplarına, dergileri ayırıyordu. Ama nedense bu sayfada Akatalpa görmezden gelindi, hiç yer almadı.

Aralık 2000 tarihli 12. sayının ilk sayfasında yer alan Son Mercek adlı imzasız yazıda "Başlıktaki 'son' sözcüğü, şiirimizin 'son durumu'na bakmayı olduğu kadar, derginin son sayısını da işaretliyor." denilerek, derginin bir daha yayımlanmayacağı duyuruluyor. Bu doğaldır ki *Şiir Odası Yıllığı*'nı da etkiliyor. Keşke yayımlanabilseydi. Özenle hazırladığı sık sık duyurulan yıllığın yerini, derginin ortasında verilen On İstasyon adlı sekiz sayfalık minik bir ek alıyor.

Yine Son Mercek'in bir paragrafında "Bir zamanlar etkin dergilerden biri olan 'Yusuşuk' esin kaynağımız olabilişti. Umuyoruz ki, *Şiir Odası* da çıkacak olan şiir dergilerine ışık tutacak, örnek teşkil edecektir." deniliyor. Doğru, *Şiir Odası*, şiire, şiir dergilerine ışık tuttu; orada yayımlanan yazılarla tutmayı sürdürüyor. Eminim ki, gelecekteki şiir dergilerine de örnek olacaktır.

Serdar ÜNVER

ERTE

İyi, içim
Bana şimdi
Zannım beni
Özlemişti
Ben içime
Peki dedim
(İçim çocuk
Sevinir)
...
Ben içimi
Kime diye
Bunca narın
Büyüttüm?..
Döndü üstü
Başı bere
(İçim çocuk
Ezilir)
...
İçim seni
Salmam daha!

Yusuf ALPER

MASALAR

Adını iptal eden tedirgin yaşamınla
Bir çiçeği sulamak gibi yazdığın şiir
Sigara içmek gibi çizdiğin her desenin
Yonttuğun her ağacın, şafağa yaslanarak...
Uyuduğun gecedен bir daha uyanmamak
Orda masa kurulu; kimler kimler yok ki
Kar'lı saçlarıyla Dıranas, Cahit, Ziya
Bir kıyıda misafir gibi Behçet Necati
Hüznü gülen gözünden taşan Cemal Süreya
Acısı masaya sığmayan Turgut Uyar
İnce yağmurluğuyla üşüyen Orhan Veli
Derin kederiyle Rifat, Aksal, Külebi
Kocaman yüreğiyle avluda volta atan,
Sol göğsünde elleri; Nâzım, Arif, Bezirci
Boynunda stetoskop; Kansu ve Behçet Aysan
Bir iskemle de bana ayırın istiyorum
Masanın en arkası, kıyıda tutunup
Öteki masayla da söyleşmek istiyorum
Eloğlu'yla, Hâlet'le, Cansever'le, Asaf'la
Yalnızlığı paylaşıp dertleşmek istiyorum
Günler bildiğin gibi, insanlar aynı insan
Kahrediyor insanı bir düğümle yaşamak
Yaşamak, yazmak daha zor sızden beri
Gayri halimizi aynen böyle bil,
Bil ki Altıok Metin insanlar hâlâ Kâbil

Gültekin EMRE

SAKLI KORO

Bana bir yol ver sonu olmasın
Başı da döndürsün başımı
Uzun bir gece olsun önümde
Özlem duyayım ömrümün resmine
Babamın olmadığı oturma
Odalarında bana bir kısmet ver
Darmadağınık günlerime bir bomba
İhbarı gibi düşün dişi ilkyaz sancısı
Beni bana anımsatsın akşama
Hazırlanan yorgun sızı yolunu kessin
Tadı damağımda kalsın uzun sürmüş
Ayrılığının, varsın yarım kalsın
Düşlerimin düştüğü çıkmaz
Çıksın içimden bir ruh gibi canalcı sevdalar
Dursun yine de durabilirse yerinde senin
Unutmaya başladığım destursuz yüzün
Şiirime kol kanat geren elyazılarındaki
Şans kapısı kıyamete açılan kıymık
Ucunda ölüm olan o tatlı ayrılık
Aykırı fotoğrafların dilinden düşmeyen
Saklı koro, kör aynadaki sağır
Uçurumun görüntülediği unutulmaz kare

Ahmet UYSAL

ERGUVAN BUĞUSU

erguvan buğusu sokaklar
kaldı bana
o şehirden
acemler'de
kükürtlü vaktine
soyunan masumiyet
koza han'da
ağırca taşı
zamanın
ıslak, ıtır
kokuğu sürünen
ahşap evler
hüsnü züber'le
girilen
külliyeler avlusu
erguvan buğusu
yağmurlar kaldı
bana o şehirden

Sina AKYOL – İhsan ÜREN
YAZDILAR

1

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Teslimiz şiiire biz,
Müttekâda başımız.**

Söz!.. Dayandıkça-
derinsin!.. Derinliğin-
ilmine.. kaybol!

2

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Sılanda solar yüzüm;
Şaire - Destur Yâ Hû!**

Gitsem.. nasıl bir-
dönmek geleyim?.. Yitmiş-
ileyim, çokum!

3

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Keşköl olursa müşkül;
Demir çarık yol görür.**

Zaten ilim bu!
İlim yol gitmek; edep
ardından gelir.

4

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Dozurur hepimizi;
Küçümseme taneyi.**

İri anladım,
sakalıma söyledim;
ezberi beyaz!

5

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Servi lâhavle çeker,
Kapanır GİZ'e çınar.**

Ey badem ağ'cı,
ey nişanlım!.. Gecikir,
yaz düşünleri.

6

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Kuş tüyüdür - Merhaba;
Tonlar kaldırır keşköl.**

Ve susmak!.. Bağır-
bağır öğrendim; azgın
suyu dinlerken.

7

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Kıldan incedir boyun.
Teslim taşına soyun.**

Böyle giyindim
çıplağında gezdiğim-
göğsümü... Çırıl!

8

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Gökten iner doyarız;
Orucumuz su gibi.**

Zeytin ise zeyl-
olsun: Ağzım ağzıma
zengin söylesin.

9

Bin tane yatır!
Hırkası gömleğine
değmez anlatır:

**Keşkölü fukarayız;
Tok tutar merhabamız.**

Suya gidelim;
imkânsız suya!.. İmkân
belki dönmektir.

EK

1

Sen üşüdükçe,
yorganım da üşüdü.
Anlam!.. Soyunur-

**Gece bürünüp tüle
Düşü koynuna alır.**

Uyku fakirdir,
kendine yeter; rüya
altın tozu, hep!

2
Sen üşüdükçe,
yorganım da üşüdü.
Anlam!.. Soyunur-

**Aşkı atlasa sardım,
İşin zarfı yorganım!**

Yoktu!.. Sırtımın
sıcığında uyudum,
bana titredim.

3
Sen üşüdükçe,
yorganım da üşüdü.
Anlam!.. Soyunur-

**Erdem mi yüz kızartır?
Anlam ki kızıoğlan kız...**

Sözdür, köz ile-
örtüşür; mânâ ilmi
yüksek hem derin!

4
Sen üşüdükçe,
yorganım da üşüdü.
Anlam!.. Soyunur-

**Bahçeye yağar kuşlar;
Gökler sebil dağıtır.**

İtirazımdır-
bahçedeki bülbüle:
Git, baykuşa git!

BİRKAÇ SÖZ

Abdülkadir Budak dostuma yaptığı büyük haksızlık (*Yeni Biçem*, Ekim 1997, Sayı 54, s. 14) nedeniyle elbet içerlediğim ve fakat kendisini dinlemekten ve zatiyla birlikte olmaktan sonsuz keyif de aldığım sevgili İhsan Üren –ona “İhsan Amcam” demeyi çok isterdim, ne var ki bu isteğimin gerçekleşebileceğine dair bir işaret almadığım sürece, elbet “İhsan Amcam” diyemeyeceğim kendisine– lütfetmiş, 5-7-5 ölçüsündeki iki şiirime, her biri yedi hecelik ikişer dize eklemiş. Hem de bir şiirime dokuz, diğerine dört adet olmak üzere... Böylece, memnuniyetle devamını getireceğim on üç şiir belirmiş.

Sözün burasında, buyurun bir “önsöz” okuyun.

“Coşkun Yerli, Sina Akyol ve Turgay Kantürk bir renga (zincir şiir) yazmak için bir araya geldikleri bu kitapta kendilerini kendilerinden bile gizlemeye çalıştılar: Hangi üçlüğü hangisi, hangi ikiliği hangisi yazdı, bilinsin istemediler. Üstelik kendi seslerini geri plana çekmeye; sözü kime verdilerse onun dilini esas almaya özen gösterdiler. Haiku'nun kimi kurallarını gözetererek... ama kimi kurallarını da özellikle yok sayarak, hatta ihlal ederek... arındılar.

Bırakınız “şiir böyle yazılır” savını, “şiir böyle de yazılabilir” gibilerden bir “zarif dayatmacılıkları” bile yok. Öyleyse neden böyle bir “deney”e giriştiler? Onlara göre “deney” bile fazlasıyla iddialı bir söz; sadece “haikuseverliklerine”ne rüzgâr verdiler. Yola çıkmadan önce, dördüncü.. beşinci ortak için bakınırlarken, kendilerinden ibaret olduklarını gördüler, yetindiler.

Telefon, faks, mektup, e-mail labirentlerinde hemhal olup ağaçların kuşların iyiliğini söylediler.”

Evet; Coşkun, Turgay ve ben, biçim olarak ‘haiku’ya dayalı bir kitap yazmayı istemiştik. Bana kalırsa üçümüzde de “haiku hayranlığı” vardı. Ama hiçbirimiz ‘haiku’ yazmakta olduğumuz iddiasında değildik. Gerçi 5-7-5’i uyguluyorduk, ama haiku’nun bütün kurallarını eksiksiz yerine getirmiyorduk. Olsa olsa haiku’dan el almaktı yaptığımız. Ne var ki, haiku’dan el alarak yazmanın bir çeşit ‘ruh arınması-arıtması’ olduğunun da farkındaydık.

Ana izleği ve ona bağlı alt izlekleri Coşkun belirledi. Ben mi?.. 64 sayfaya oturan bir kitap tasarladım. Diyelim ben, ilk üçlüğü yazdım, 5-7-5 ölçüsünde... Diyelim Coşkun, bu üçlüğe ikilik ekledi, 7-7 ölçüsünde... Böylece şiir yedi dizeye gelmiş oldu. Adımı ilk dizeden alıyordu şiir.

Diyelim Turgay, bir sonraki şiirin üçlüğünü çıkardı. ‘Tur’u tekrarlamak adına, diyelim ben, ona ikilik ekledim ve böylece ikinci şiir de oluştu. Böylece 57. sayfaya kadar geldik. Kala kala beş sayfacığımız kalmıştı ve sıra Turgay’daydı. Bir türlü gönderemedi, göndermesi gereken üçlüğü. Kim bilir, belki o da üzülmüştür, ama Coşkun ve ben sahiden kederlenmiştik. Yalnızca beş sayfacığı eksik kalan kitaptan birer adedi –bilgisayardan çıkmış ve ciltlenmiş halleriyle.. ve tabii ki boyunları bükük– duruyorlar; Coşkun’da ve bende. (Bir nüshası da Turgay’a gönderilmişti; bilmem, onu da kaybetti mi?)

Sözü uzatmak pahasına ekleyeyim: Turgay’dan umudumuzu kestiğimizde, ben bana ait.., Coşkun da kendisine ait olan bölümleri, adlarımızla elbet, yayımladık dergilerde. Böylece “Ağaçların Kuşların İyiliği” serüveni de hitamına ermiş oldu.

İşte sevgili İhsan Üren’in eklediği ikilikler, o yayımlanan şiirlerden bana ait olan iki adet üçlüğe, razı gelip hoş buyurdular.

Devamın devamı da gelsin için, İhsan Üren’in eklediği ikiliklere birer üçlük de ben ekleyeyim ve göndereyim kendisine, demiştim. Ne var ki derin bir travmayı neredeyse 365 gününde de yaşadığım o kötü 2000 yılı izin vermedi bu çalışmaya. 2001 ise, aklım sıra daha umutlu olduğum bir yıl. En azından İhsan Üren’in eklediği on üç adet ikiliğe on üç adet üçlük eklemeyi becerebildim.

“Saat Bursa Suları” kapsamında “Mehmet H. Doğan’a Saygı” toplantısı için gittiğim Bursa’da bu eklentilerimi gösterdim, İhsan Üren’e ve Ramis Dara’ya. Dedim ki, “Bakın, şöyle bir tedirginliğim var: Biz ki “Ağaçların Kuşların İyiliği”nde, hangi bölümlerin hangi kişiye ait olduğunun bile anlaşılmasını istememiştik, oysa bu renga’da fazlasıyla öne çıkıyorum. Beni bunca öne çıkaran, İhsan Üren’dir! Çünkü iki adet üçlüğüme –sağ olsun– on üç adet ikilik eklemiş ve olmuş on üç şiir! Ne var ki hepsi de –kaçınılmaz olarak– benim üçlüklerimle başlıyor. ‘Sen-ben-benim oğlan’ın ilgisini çekebilir, ama okuyucuya sunulması noktasında, kaygım var.”

İhsan Üren, her zamanki geniş ve cömert yüreğiyle “Bana ne, n’aparsan yap, istersen yayımla çıkarları.. istersen bir sureti sende, bir sureti bende kalsın.. sen bilirsin” demez mi! Bilirkişi olarak Ramis Dara ve Melih Elal’a gösterildi ‘varlık’; belirtilen kaygı defalarca yinelenerek...

“Sen bunun öyküsünü yaz, biz olduruz” demişti Ramis.

“İhsan Üren de yazarsa, hay hay, yazarım” demiştim.

İşte bunca sözü, ‘ola ki oldurulur’ diye yazdım.

Bakalım, okurlarla birlikte, göreceğiz.

Hamiş: Bursa’ya ve Kitap Evi’ne; hayranlıkla.. şimdiden hasretle!

Sina AKYOL

Özlem Tezcan DERTSİZ

AY LEKESİ

yüzümde ay lekesi, elimde çiğdem
bir gece kaçışı
düzenli tülde, isli perdeden
çözemediğim düğümleri
kesiyorum bir bir
şapka çıkarırdık eskiden, aşka girerken...

garson! şöyle gemlenmemiş bir İstanbul düşü
başiboş atlar mı, onlar benimdi
gerçeğin şah dediği
köşeden geliyorum
demini alamamış sözlerimizde
şehir yorgun, hüzün serindi...

dizginleri bıraktığım yerde dinginlik,
bu kaçınıcı sakı
penceresi yitik
kalbimde ay lekesi, yüzümde çiğdem
fırlayan en ince tel
toz tutmuş mandolinden.

Nuri DEMİRCİ

ÇEKİM NOTLARI

VIII

artık yaşlandı iyice
azaldı, uykuları da

telaşı genç ama
hâlâ

kapının kilidini yokluyor
gecenin bir vakti
ocağın ateşini

sonra
eğiliyor yüzüme
dinliyor nefesimi

IX

aşk yağdığında
saray sineması'nın
kırmızı koltuklarına
kısa pantolonlu
bir mektup bulurdu
kapısında
mehlaka

Hilmi HAŞAL

BERRAK AN

Yol boyu tomurcuk ıslaklığı, eflatun yaz
zaman çiy ile yazmış sanki yok'luğunu :
kimileyin sabah, kimi gün ortası, ikinci
ya da akşamdır bal giysisi, sevinçli narın

zordadır yaz, sarı başak hazırlığı, ferli dal
fesleğen; gelene alkış, gidene alkış; kalansa
kül ufukta rüzgârın 'polyana' şarkısı, gönül
zirvesi savrulmadır hep : yansı ve yankıda...

usunu yundu mu ayılır insan, korku iyidir
sevmekle dizginlenirken hırçın düş korusu
yürekte topaçlaşmış yeni yitim dalgası zül
seğirmiş kıyıcığışı aşkçıl gitmelere, uzaktan...

hayat ıslak kiraz dudakta; kösnül, öpülesi...

Nahit KAYABAŞI

CEP ŞİİRLERİ

ÖDÜL

Tehlikeli şeydir
Kötü şaire verilirse
Kendini iyi şair sanır
İyi şaire verilirse
Kötü şairler kıskanır

SÖZ

Söz veriyorum :
Seni senden
Çalıncaya dek seveceğim
Bu yarışta
Guinness Rekorlar Kitabı'na
Gireceğim

AŞKIN GÖZÜ

Uyanır
seni görürüm
Uyur uyumaz seni
Veysel olsam kör olsam
Da severim yepyeni

YASTIK

Ne annem ne babam
Ne kardeşim ne karım
Bir sen bilirsin sen
ey yastık
Bütün sırlarım

ŞİİRLE YOLCULUĞA DAİR BİRKAÇ SÖZ

Mehmet TANER

Geçen Ekim ayında Bursa'ya çağırılmışım. Burada "şair serüvenim"i anlatmam, katılanlarla söyleşide bulunmam istenmişti benden. Şiir serüvenlerinin birer düş olduğundan açarak, düşlerimizi sonuna kadar bilemeyeceğimizi, bilsek bile bir "düş dili" olup onları kolay kolay aktaramayacağımızı belirterek, aşağı yukarı şunları söylemişim:

(Aşağı yukarı diyorum, çünkü hem metni biraz kısalttım, hem de bana bağışlanmış o günün özelliğine uygun olarak aralara sıkıştırdığım şiirleri çıkardım...)

O metne bağlı kaldım, çünkü o gün, bu söyleşiyi yazı diline elden geldiğince aktararak burada tekrarlama sözü almıştı Bursalı arkadaşlar benden...

Ve işte onları pişman ediyorum:)

I

Evrenin varoluşu bir yaradılış mıydı; kim bilir. Ama diyebilirim ki insanın, bilincin ortaya çıkışı, yani evrenin bu ikinci ve *çeşitli hakikatlere bağlı* varoluşu, bir "yaradılış"tır. Onun gözü, bildiğimiz kadarı ile, burada, dünyaya açıldı.

Buna benzeterek, kabaca varoluşumun ardından, *şiir uğraşısı* ile bir yaradılışa uğradığımı sanmışım ben de. Bir yaradılış kredisi aldığımı düşünmüştüm, şiirden. Sık sık söyledim bu aralar: İçimde, benimle doğmuş ama nüfusa kaydolmamış bir yaratık vardır. O krediyi onun adına kullanıyorum. Bu hale, Şefkatin Tecellisi adını taktım. (O yaratığın bu desteklenişine Haydudun Rehabilitasyonu da diyebilirdi bir başkası. Ya da Varetme/Varolma Cesareti.)

Bir seferinde, bir Doğu kentinde, okuldan eve dönüyordum. İçim keçe gibi kapalı. Ağzımda sası bir dil. Yolu o yitmişlikle yarılanmışken, içerlerde bir şey yüzeye doğru davranmaya başlamıştı. Düşüncem aralandı ve onun içinde aruz vezninde bir dize yakaladım: "Âteş-i süzan olmadan işimiz denk gitmez." diyordu.

O kapalı koza, bir cevher tozu edinmek üzereydi. Hadi biraz daha abartayım: o "alt edilmez iç sıkıntısı", gönderine çekmek isteyeceği bir sancak...

Aklımda geçirdim ki, bu "hal" ile, yani bununla, "bununla!" başa çıkabilirim... Adımlarımı sıklaştırıp eve ulaştım ve not ettim:

"Âteş-i süzan olmadan işimiz denk gitmez
Ebedi hicran olmadan, güzelim, renk gitmez;
Olsa mecnun ayrı, sahrâda leylâsından
Emin ol can çeker gider de bu âhenk gitmez."

Mecnun ile Leyla'yı küçük harflerle yazmışım. Ortaokul sıralarındaki bazı oyalanmalardan sonra bana gelen ilk metin budur. Bakıyorum da, "âteş-i dilden özge" bir de Fuzûlî'nin soluğu varmış o sırada bana yanan. O solukla çalışmaya başlamış, motor. O işleyiş, ondan sonra, hamlelerle beslemiş kurulmak isteyen düş'ü.

Şiire "ara" verir gibi olduğum yıllarda da çalıştı durdu o, ıssız çölde. Kulağımı hem onda tuttum. O sıralarda, hem şiir toprağından ayrı düşebileceğim şıkkını bir gözdağı, kanı yenileyecek bir *tehlike* olarak kendime yaşıyor, hem de buna gerçekte cesaret edemeyeceğim güvencesini duyumsamak/duyumsatmak üzere, rastladığım ses kıymıklarını, kütüklerini gelişigüzel de olsa dosyalara atıyordum.

(Bir gün, Side'de açıkta yüzerken, boğulacağım kaygısına kapılmışım kendimi. Biri belirde denizde. "Sanırım boğulacağım" dedim ona. "Yok, yok, hep öyle sanır ama sonunda kıyıya varırız, biliyorsun" dedi yüzünü çevirip yüzüme bakarak ve uzaklaştı, "devam et." Devam etmişim.)

II

Sözlerim kapalı, karanlık olduğu söyleniyor ara sıra. Karanlıktan murad nedir? Gece karanlığında biz göremiyoruz ama kediler görebiliyor. Gerçi, şiir karanlık olmalı, yalnız kedileri ve sadece kedilere söylemelidir gibi bir düşüncem olmadı ama, karanlığın da onun konusu olmasına bir itirazım yok. Ayrıca, karanlıkta çekilen fotoğrafların "belirli" olmayışı, bizi onlar hakkında aydınlatacak, "işimize yarayacak ilk şey", ilk belirti sayılmaz mı?

Hem bu işlem, fotoğrafta konu, karanlıktaki o yaratığın üzerinden "görünmezlerini" alır, onu ortaya çıkarır, ona aramıza katılma hakları verir diye ummuşumdur.

(Aslında, teknik ya da estetik bakımdan, kimi gölgelerinin şiirin iffeti olduğunu düşünmemiş değilim: "İffetsiz bedenler gibi, iffetsiz şiirin de bize haz verse bile aşk veremeyeceğini" söylemekten neden kaçınmam?)

Yoksa, bezekçi "karartma"lar, amacı dolaşık gizlemeler tabii, süslemeye girer; ve süslü yol eğri yoldur ve tabii ki Tanrı süslenmez.

Süslü, güzel sözler söylemeyen, söyleyemeyen bir kâhinden söz eder Herakleitos: "Sybilla, o kudurmuş ağızlı gülüşsüz şeyler söylüyor" der. Gördükleri "gülüşlü" şeyler değildir ki kâhinin... O yüzden, söyledikleri yerine güzel, süslü sözler bekleyenleri düş kırıklığına uğratar; hoşnutsuzluk uyandırır.

Güzel Sybilla kadar keskin olmayanlar geleceği bilmek yerine şimdiye bakmakla yetinmeli, ve ama kiminin bu durumda da sözleri yine gülüşlü değilse bunda şaşacak bir şey yok: Şimdi burada görülenler, Sybilla'nın gülüşsüz sözlerle bildirdiği o gelecek değil mi.

Söylenenlerin onun sözleri gibi apaçık olmayışı ise, işte gözlerin onunkiler kadar keskin olmayışına, bir de bakılan yerin farklı oluşuna bağlanabilir mi?

Şu son söylediklerimde taşlar yerli yerine, tam oturmamış olabilir. Olsun, onları o halleriyle kabule amadeyim ben.

III

Şiir yolculuğu, şiire yolculuk, şiirle yolculuk, şiirdeki "ben" in dallanıp budaklanması, onun tam hakikatine kavuşması süreci olarak alınmak zorunda olduğunda, dümeni, onun bilinmeyen, netameli sularına doğru da kırmış olmak gerekir gibi gelmiştir bana. O kıyamette, kendiliğinden ketlenmeler, susuşlar, dilaltı edişler varsa, onları da yolculuğa dair ve dahil saymalı.

Bir şiiri, kimi de bir kitabı, seyrek olarak ise bir şairi, tamamlanmış bir cümleyle (sözgelişi, bir ağaç-cümleye) benzettiğim olur. Ağacın üzerinde, kendiliğinden onunla olan asalakları ağaçtan hariç saymam. Böcekleri, tozları, başka bitkileri.

Bahçıvan edilmiş bahçe ladininden de bir tür şiir çıkılabilir ama gözüm boa yılanının sarıldığı baobabdadır.

Bir arkadaşım, birlikte piknikteyken, sık ağaçlıklara daldığımız bir sırada, bir köknarın tepesinde buğu gibi tüten hülyalı bir yeşil kümeyi göstermişti bana. "Bu" demişti, "kendisi de bir ağaçtır ve ama sadece başka ağaçların tepelerinde yetişir; bak bu köknar onunla birlikte nasıl başka bir şey oluyor – biliyor musun, Ortaçağ'da cadıların kendisinden büyü yaptıklarına inanılan bitki budur, adı da ..."

Belki de yanlış anımsıyorum: "Bu" demiş olabilir, "Ortaçağ'da , büyü yaptığna inanılmış 'cadı'ları, ateşe vererek yaktıkları bitkidir. Sadece bu şekilde ağaç tepelerinde yaşar. Ve kendi toprağı yok."

Üstündeki ağacımsıyı yok sayarak "köknar"ı nasıl anlatabilirim?

Anlatsam, güzel güzel anlatsam; okul kitaplarına alınıp kasetlere okunsa ve hatta ben bile pek hoşlansam ondan, o metne "benim metnimdir" diyebilir miyim?

Bense, pazarın tozlu yollarında
Böyle mutluyum. Yüzümü yıkan
Denizdir
Evim

Benim.

Bence, dağıtılmış kağıda göre oynamalıdır. Kağıdın dağılımı iç açıcı değilse bile, oyunun çapı ayarlanmalı, oyun batırılmamalı; yani, "uçmamalı"dır. Uçmadan da, "yalanlar ortadan kalktığında, yeteri kadar orijinaliz."

IV

Baudlaire'de bir dize var, sevilisi Jeanne Duval'e söylenmiş *gibi*: "Sen bana çamur verdin, altın yaptım ben ondan."

Şiir bu mudur? Başka şeyden altın yapma yolu.

Peki, başka şeyden altın yapılamaz ama, gerçekte bir "altın", var. Görüyoruz. Gerçekte bir şiir ise nerede, hangisi. Her günkü altını gördüğümüz gibi göremiyoruz onu. Bugün "gördüğümüz" bir şiiri, yarın, "göremediğimiz" oluyor.

Şiiri, simyaya bakarak ölümsüz kılan bu mu; altının sabit, şiirin aslımı "her işiğe" göre değişken oluşu?

Şiirin de kalıcı, sabit bir altını hep var mı yoksa: bu uğultu mu o, altından gelen.

EDEBİYAT, ETİK, YUMUŞAMA VS.

Ayşegül İZMİRLİ

Tarihi yazarlar, bitirdiğimiz yüzyılı tanımlarlarken, sanırım en çok şu iki sözcüğü kullanacak ve bu zaman dilimini bu iki sözcükle özetleyeceklerdir. Bunlardan ilki küreselleşmedir bana göre, ikincisi de detant. Bu 'sanırım'lı savı ortaya atarken, ne siyasal bilimlerin, o hiç bilmediğim karanlık sularına açılmak ne de bilenlerin bile içinden çıkamadıkları milletlerarası ilişkiler yumağına yeni bir düğüm daha eklemek gibi bir amacım var. Açıkçası ben, göstereceğim kulağımın yolunu, bilerek bir parça uzatıyorum.

Sözü 'detant'a getireceğim; detantın bir bölümüne... Alışılmıştır, yazdığınız bir metinde yabancı bir sözcük kullanmışsanız, onun sözlük anlamını, uygun bir yerde yazmalısınız ki dersinize çalıştığınız belli olsun.

Benim baktığım sözlükte, 'Milletlerarası ilişkilerde yumuşama' diye yazıyor, detantın karşılığında. İnsanlararası ilişkileri bile anlamakta zorluk çeken biri olarak ben, bu tanımın 'ilişkilerde yumuşama' kısmını; hayır, 'ilişkiler'i de atarak, sadece 'yumuşama' kısmıyla ilgileniceğim.

Bazı değerlerimiz vardır, bilirsiniz, onlar hakkında değil tartışmak, konuşmak bile sakıncalı bulunur çoğu zaman. Milli ve manevi değerlerimiz örneğin; onlar vardır, hep olmuşlardır, hep olacaklardır. Neden var olduklarını sorgulamak, hak ve had sınırlarımızın dışında kalır. Öyle olunca, üzerinde konuşulacak başka değerler aramaya koyuluruz. Kolayca da buluruz, elimizin altında duruyorlardır çünkü. Üstelik hem kullananları hem de dinleyenleri hoşnut eden kavramlardır bunlar. Barış deriz örneğin, sevgi deriz, kardeşlik, dostluk deriz. Hem de öyle bir deriz ki, tek tek kullanıldıklarında kulağa hoş gelen, tam yerine konmuş bir taş gibi, işlevi ve ağırlığı olan bu kavramlar, koro kalabalığında 'ses'lerini yitirir, anlamlarını suda seken taşlar gibi kaydırırlar ve suya yazılmış yazılara dönüşürler. Bu kavram mahşerinde, örneğin hipotenüsün uzunluğunu Rapunzel'in dökülmüş saçlarının boyu ile açıklamaya çalışırken yakalayabiliriz kendimizi.

Örnekten bol ne var!

Şu, televizyonlarda yayınlanan, yaygınlaştıkça yavanlaşan ve hemen hemen hiçbir zaman hiçbir sonuca ulaşamayan açık oturumlarda yaşananları bir düşünün. Konuşmacılar, saatlerce süren o programların büyük bir bölümünde zamanlarını, sanki farklı bir dili konuşuyorlarmış gibi, ne dediklerinde ne demek istediklerini açıklamakla harcarlar. (Komik ve acı: "Derin devlet"i anlatıyordu bir gün bir konuşmacı. Karşısındaki bunu "Kutsal devlet" olarak algıyordu. Programın yöneticisi de "Derin devleti hangi anlamda kullandınız, bilmiyorum ama..." diyerek giriyordu araya.)

Şu, "Barış" diye diye karıştırdığımız kavgalarımızı bir düşünün. (Yapmadığımız şey mi; Kıbrıs Barış Harekâtı'nı neden yaptığımızı, savunma içgüdüleriyle, böyle açıklamaya çalışmadık mı? Diyalektik kurama dayandırarak, her şeyin zıddıyla var olduğunu anlatma fodulluğunu yapıp yapmadığımızı bilmiyorum ama, bir savaşta, barış adıyla tarihe kaydeden bir ırkın affadı olduğumuz kesin.)

İçinize dönün ve şu, odağında pırıl pırıl bencilik yanan sevgilerinizi, odağında çıkarların yalazlandığı dostluklarınızı şöyle bir gözden geçirin. Bulduklarınız yetmez mi neyin ne olduğunu anlamaya ve de anlatmaya?

Diyeceğim, bir süre sonra, yüce olduklarını sandığımız değerlerin, yığınlaşmış insan kalabalığının ağzında, değişik marka çikletler olarak çiğnenmekte olduğunu görürüz. Bir bakarsınız ki, örneğin 'demokrasi' diyen biziz ve kıpırdayan sizin dudaklarınız ama, ses, tepesi sarıklı bir kafadan, dudak kenarlarından taşmayan iki ince bırığın altından geliyor. 'İnsan Hakları' falan dediğinizde de kıpırdayan yine sizin dudaklarınız ama, sesin çıktığı dudakların kıyısından biraz kırmızı ve biraz da kan sızıyor.

Kavramların tekeleşmesinden yana değilim elbette; bir çikleti herkesle beraber çiğnediğimizi ya da ağızımızdaki çikletin, çiğnedikten sonra bize verildiğini anlatmaya çalışıyorum ki *yumuşama* derken kastettiğim şey, işte tam da budur.

Bu durumda, ya artık balon bile şişiremeyen o çikleti çiğnemeye devam ederiz (ki, buna, olsa olsa gevş getirmek denir.) ya yeni marka bir çiklet bulup yumuşayana kadar onu çiğneriz ya da kendimize yeni çikletler üretmenin yollarını ararız.

Şimdi yine sözlüğe başvuracağım ve size, çiğnemekten kolay kolay vazgeçemeyeceğimizi, dahası, yerine kolay kolay yerisini koyamayacağımız ve en vahimi, kolay kolay kendimizinkini üretmeyeceğimiz bir çikletin; *etik*'in anlamını aktaracağım.

Etik, 'töre/ahlak bilimine ait; törel, ahlaki' diye bir karşılık taşıyor. Biz insanları kuşatan halkalardan tenimize en yakın olanı, dışarıya doğru sıralanmış halkaların herhangi bir nedenle daralması halinde bizi en çok sıkı, o halkalar bir şekilde gevşemiş olsa bile asla gevşemeyendir etik.

Yani etik, en çok bağlı olduğumuz, yani, bizi en çok bağlayan, yani bazen çıkarıp masanın altına yapıştırsak bile ağızımızdan düşürmediğimiz bir çiklet markasıdır. Adım attığımız her yerdedir, dokunduğumuz her şeydedir; evdedir, iştedir, aşadadır, aşktadır, hatta, dozu kontrol edilmiş olarak savaştadır. İki kişi bir araya gelince, üçüncü ve dördüncü kişi olarak ordadır. Üçüncü ve dördüncü diyorum çünkü, kişiler, yine o savunma içgüdüleriyle değişime uğrattıkları kendi etik kurallarını, genelgeçer kalıpların içinde gizleme eğilimindedirler.

Diyeceğim, etik, kavram olarak tektir ama, neredeyse kişi sayısı kadar etik anlayışı vardır. Buna isterseniz 'meal', isterseniz 'yorum' etik deyin. Etiğin biçimi değişmiştir, yumuşamıştır; giderek balıklaşacaktır. Ve de balık haliyle sıvandığı yerde çirkin duracak, oraya yakışmayacaktır. Ya da sıvanan yer, etiğin bu haline yakışmayacaktır.

Şimdi ben, kulağımın yolunu daha fazla uzatmadan '*edebiyat*' diyeceğim ve üçlemeyi tamamlayacağım : Yumuşama, Etik ve Edebiyat... Bu üçlemeden, Edebiyat ve Etik, Edebiyat ve Yumuşama, Etik ve Yumuşama gibi yazı başlıkları üretmek olası. Ben, belki de bütün başlıkları kapsayacak, tek bir soru sormakla yetineceğim : Edebiyatın bir etiği olmalı mı?

Bu soruyu yersiz ve anlamsız bulanlar, ya değerlerin uğradığı çürümenin, yumuşamanın ayırımında olmayanlar ya da başka değerlerde olduğu gibi etikteki yumuşamayı, çözülmeyi, balıklaşmayı ve çürümeyi edebiyata yaktırılmayanlardır ki onlar iyi insanlardır. Edebiyatın tam ortasında duran billur, saf olarak saklayabilenler, o billurun hâlâ saf olduğunu sananlardır.

Kağıda ve kaleme ya da ekrana ve klavyeye dokunmadan, sadece bir okur olarak edebiyatla ilgilenenler de böyle düşünürler; bunu biliyorum, bunu gözlüyorum. Onlara, örneğin, "Biliyor musunuz, çeşitli dallarda verilen şu edebiyat ödüllerinde jüri üyeleri, önlerine gelen kitapların içeriklerinden çok, onları kimin yazdığına bakarak karar verirler." desem, bana inanmak istemezler. Ya da "Biliyor musunuz, dergilerde, gazete eklerinde, hakkında yazı yazılan yazarların ve şairlerin birçoğu, kendileri için yazı yazarlara borçlanırlar ve bunu bir karşı yazıyla öderler." desem, bana yine inanamazlar ve "Şu bildiğimiz çete ilişkisi gibi bir şey mi bu?" diye sorarlar.

Onlara, "Dahası var, bir yazarın adı kullanılarak da yazılar yazılabilir." desem, "Bu kadarı da fazla, abartma." derler bana. Ben de onlara, karşılarında canlı bir örneğin durduğunu söyler, *Düşlem* maceramı anlatır ve Antalya'da yayımlanan *Bahçe* dergisinin 15. sayısında, onların nasıl kendi Ayşegüllerini yarattıklarını kanıt olarak gösterirdim.

Ayrıca, *Bahçe*'yi yönetenlere "Bu nasıl bir iş?" diye sorsalardı alacakları yanıtı da söyledim onlara : "Yazı postadan çıktı geldi, biz de bastık. Nereden bilebilirdik kimin yazdığını?" Bu yanıt karşısında, edebiyatın içindeki kristalin ya da içlerindeki edebiyat kristalinin islendiğini hissederdilerdi.

Böyle olurdu işte.

Ve böyle de oldu. Neyse ki, adları saptanmış Ayşegüllerle bu işi sürdürmeyi tasarlayanlar, asıl tehlikenin böyle bir yanıtın mantığında olduğunu görmüş olmalı ki arkasını getirmediler o yazının.

...

Nerdeyse iki yıl aradan sonra, yine bir Bursa dergisinde, belki de yanlış seçilmiş bir 'ilk yazı'yla yeni bir başlangıç yapıyor ve söz alıyorum.

Çikletleri, çiğnedikten sonra, paketlerinden çıktığı biçime dönüştürmenin yöntemini bilen varsa, söylesin; ben buradayım!

Burada mıyım? Neden olmasın!

Görüreceğiz.

Koordinasyon	:	Serdar Ünver (Tel : 0 535 – 398 98 16)
Yapım	:	Melih Elal (Faks : 0 224 – 442 92 14)
Katkıda Bulunanlar	:	Mustafa Durak, Hilmi Haşal, İhsan Üren...
Sahibi – Sorumlusu	:	Prof. Dr. Ali Özçelebi
Yönetim Yeri	:	324 Numaralı Oda
Baskı	:	Özsan Matbaacılık, İzmir Cad. No : 221 – BURSA
Yazışma Adresi	:	Ramis Dara, P. K. 68 16371 Ulucami – BURSA
Elektronik Posta	:	akatalpa@hotmail.com

Aylık edebiyat dergisi Akatalpa Ocak 2000'de Bursa'da kurulmuştur.

